

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Երկուերորդ

Սուրհանդակի եռակի կիրառությունը . մարգարեական դինամիկայի
բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-02-29

Եղիայի եռակի կիրառությունը վերաբերում է պատգամին, պատգամաբերին և
շարժմանը Աստծո կատարողական դատաստանի ժամանակաշրջանում, որը սկսվում
է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքից և շարունակվում մինչև
փորձաշրջանի փակվելը: Կատարողական դատաստանը սաստկանում է այն
ժամանակաշրջանից, երբ Աստծո դատաստանը խառնված է ողորմությամբ, մինչև այն
ժամանակը, երբ Նրա դատաստանները յոթ վերջին պատուհասների մեջ թափվում են
առանց ողորմության:

Ուխտի Պատգամաբերի համար ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի եռակի
կիրառությունը վերաբերում է պատգամին, պատգամաբերին և շարժմանը Աստծո
քննչական դատաստանի եզրափակիչ ժամանակահատվածում, որը նույնացնում է
հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման շրջանը: Այդ շրջանը ավարտվում է Միացյալ
Նահանգներում շուտով եկող կիրականորյա օրենքով, երբ սկսվում են Աստծո գործադիր
դատաստանները:

Հովհաննես Մկրտիչը ճանապարհի պատրաստեց Քրիստոսի համար՝ Ուխտի
Պատգամաբերի, որպեսզի հաստատի ուխտը՝ ի կատարումն Դանիել գրքի իններորդ
գլխի քսանյոթերորդ համարի: Այդպիսով նա նաև ճանապարհի պատրաստեց, որպեսզի
Քրիստոսը հանկարծ գա Իր տաճարը և մաքրի Ղևիի որդիներին, ինչը Նա արեց Իր երեք
ու կես տարվա ծառայության սկզբում և ավարտին: Բառացի տաճարի մաքրագործումը
խորհրդանշի՞ն էր Նրա այն գործի, որով Նա մաքրագործում է այն մարդկանց հոգու
տաճարը, որոնք ներկայացված են որպես Ղևիի որդիներ:

Տաճարը մաքրելու Նրա բառացի գործը մարգարեության կատարումն էր, և երբ Նա
Հովհաննեսի երկրորդ գլխի տասներեքից մինչև քսաներկու համարներում
իրականացրեց այդ գործը, Սուրբ Հոգին առաջնորդեց աշակերտներին հիշելու Հին
Կտակարանից մի հատված, որը Նրա՝ աշակերտներին մաքրելու և զտելու գործի մի
մասն էր՝ ի կատարումն Մաղաքիա երրորդի:

Հովհաննեսի հատվածում Քրիստոսը ցույց տվեց, որ երբ Իր մարմնի տաճարը
կործանվեք, Ինքը երեք օրում այն պիտի կանգնեցնեք: Վիճաբանող հրեաների հետ այդ
խոսակցության ընթացքում հավելվեց, որ բառացի տաճարի վերակառուցումը, որ
իրականացվել էր Հերովդեսի կողմից և ավարտվել էր հենց այդ տարում, քառասունվեց
տարի էր տևել: Հիսուսն Իր աշակերտներին մաքրագործում էր մի օրինակի միջոցով,
որը վերաբերում էր այն կանոններից մեկին, որ առնչվում են մարգարեական խոսքին, և
որը Հիսուսը հրեշտակների, Սուրբ Հոգու և մարգարեների աշխատանքի միջոցով

դրոշմել էր Իր Խոսքի մեջ:

Նա տվեց մարգարեական այն օրինակը, որ բառացիորեն ներկայացնում է հոգևորը: Նա հաստատեց «քառասունվեց» թվի մարգարեական բանալին՝ որպես տաճարի խորհրդանիշ: «Քառասունվեցը» այն օրերի քանակն էր, որ Մովսեսը լեռան վրա էր՝ ստանալով տաճարի վերաբերյալ հրահանգները: «Քառասունվեցը» այն քրոմոսոմների թիվն է, որոնցից կազմված է մարդկային տաճարը: «Քառասունվեցը» այն տարիների թիվն է (1798-ից մինչև 1844), որոնք կատարվեցին՝ վերականգնելու այն հոգևոր տաճարը, որ հեթանոսության, ապա՝ պապականության կողմից ոտնակոխ էր արվել:

Տաճարի երկու մաքրագործումները ներառում են այն խորհրդանշությունը, որ երեք օրը հավասար է քառասունվեց տարվա: Դրանք ներառում են այն սկզբունքը, որ բառացին ներկայացնում է հոգևորը: Դրանք ներկայացնում էին թե՛ մարգարեության կատարում, թե՛ մարգարեության կանխասացություն: Երկու մաքրագործումները ներկայացնում են մի ճշմարտություն, որ մի դասակարգի կողմից սխալ է հասկացվում, իսկ մեկ այլ դասակարգի բացահայտվում է:

Երկու մաքրագործումները մատնանշում են մի ժամանակաշրջան, երբ Աստծո եկեղեցին ապականվել է այն աստիճանի, որ դարձել է «իժերի շնացող սերունդ», որոնք նշան են փնտրում, մինչդեռ նշանը նրանց ուղղակիորեն բացատրվում է, քանի որ միակ տրվելիք նշանը այն տաճարի կործանման նշանն է, որը երեք օրում կանգնեցվում է:

Իժերի ծնունդ, ինչպե՞ս կարող եք դուք, չար լինելով, բարի բաներ խոսել. որովհետև սրտի լիությունից է բերանը խոսում: ... Այն ժամանակ դպիրներից և փարիսեցիներից ոմանք պատասխանեցին՝ ասելով. Վարդապե՛տ, կամենում ենք քեզից մի նշան տեսնել: Բայց նա պատասխանեց և ասաց նրանց. Չար և շնացող սերունդը նշան է փնտրում, և նրան նշան չի տրվի, բացի Հովնան մարգարեի նշանից. որովհետև ինչպես Հովնանը երեք օր և երեք գիշեր կետի փորում էր, այնպես էլ Մարդու Որդին երեք օր և երեք գիշեր երկրի սրտում պիտի լինի: Մատթեոս 12:34, 38-40.

Այս բոլոր մարգարեական ընթացքները ներկայացված են Ուխտի Պատգամաբերի՝ հանկարծ Իր տաճար գալու բոլոր երեք իրագործումներում, ինչպես Նա արեց Հովհաննեսի երկրորդ գլխում:

Եվ հրեաների Չատիկը մոտ էր, և Հիսուս ելավ Երուսաղեմ: Եվ տաճարում գտավ նրանց, որ եզներ, ոչխարներ և աղավնիներ էին վաճառում, և դրամափոխներին՝ նստած: Եվ փոքր լարերից խարազան շինելով՝ բոլորին տաճարից դուրս հանեց, նաև ոչխարներին ու եզներին, և դրամափոխների դրամները թափեց ու սեղանները շրջեց: Եվ աղավնիներ վաճառողներին ասաց. «Այս բաները այստեղից տարե՛ք, Իմ Հոր տունը վաճառատուն մի՛ դարձրեք»: Եվ Նրա աշակերտները հիշեցին, թե գրված է. «Քո տան նախանձախնդրությունը Ինձ կերավ»: Այն ժամանակ հրեաները պատասխանեցին և Նրան ասացին. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս մեզ, որ այս բաներն անում ես»: Հիսուս պատասխանեց և նրանց ասաց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և երեք օրում այն կկանգնեցնեմ»: Այն ժամանակ հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց

տարի այս տաճարը շինվում էր, և Դու երեք օրում այն պիտի կանգնեցնե՞ս: Բայց Նա Իր մարմնի տաճարի մասին էր խոսում: Ուստի երբ մեռելներից հարություն առավ, Նրա աշակերտները հիշեցին, որ այս ասել էր նրանց, և հավատացին Գրքին ու այն խոսքին, որ Հիսուսն ասել էր: Հովհաննես 2:13–22.

Ուխտի Սուրհանդակը պետք է մաքրեր, ինչպես նաև զտեր Ղևիի որդիներին՝ որպես «արծաթ», որը ներկայացնում է Աստծո Խոսքը, և «ոսկի», որը ներկայացնում է հավատը: Ուխտի Սուրհանդակը պիտի մաքրեր Իր աշակերտներին՝ Իր մարգարեական «խոսքի» հանդեպ նրանց «հավատը» ավելացնելով: Այդ մարգարեական խոսքը նախատեսված էր մաքրելու, բայց նաև զտելու համար: Նրա մարգարեական Խոսքը միշտ փորձություն է ներկայացնում, և հենց Նրա մարգարեական Խոսքի միջոցով է, որ Ղևիի որդիները գտվում են այն ժամանակահատվածում, երբ Նա հանկարծ գալիս է Իր տաճարը:

«Որի քամհարը Իր ձեռքում է, և Նա մանրակրկիտ կմաքրի Իր կալը ու Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանը»: Մատթեոս 3:12: Մա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով մղեղը բաժանվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց սնապարծ և ինքնարդար էին հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհության կյանք ընդունելու համար, շատերը երես դարձրին Հիսուսից: Շատերը դեռևս նույնն են անում: Հոգիներն այսօր փորձվում են, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքը ներդաշնակ չէ Աստծո կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ ամբողջական փոփոխության անհրաժեշտությունը, բայց պատրաստ չեն ձեռնամուխ լինելու անձնուրաց այդ գործին: Այդ պատճառով էլ բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք վիրավորված հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Այս խոսքը ծանր է. ո՞վ կարող է լսել այն»: Քրիստոսի կյանքը, 392:

«Կափառնայումի ժողովարանում» «փորձված այն հոգիները» հրաժարվեցին հասկանալ, որ երբ Քրիստոսը նրանց ասաց, թե իրենք պետք է ուտեն Իր մարմինը և խմեն Իր արյունը, Նա Իր բառացի մարմինն էր գործածում՝ հոգևոր ճշմարտություն փոխանցելու համար: Դա նույնական մարգարեական պատկերացումն էր, որ Նա ներկայացրեց տաճարի վերաբերյալ Հովհաննեսի երկրորդ գլխում: Երբ այն սկզբունքը, ըստ որի բառացին նախորդում է և ներկայացնում է հոգևորը, ընդունվեց որպես «ծանր խոսք», որին նրանք պատրաստ չէին «լսելու», նրանք ետ դարձան և այլևս երբեք Նրա հետ չքայլեցին: Դա տեղի ունեցավ Հովհաննեսի վեցերորդ գլխի վաթսուներեցերորդ խոսքում (666), որը ներկայացնում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, որը նախապատկերվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ով, իսկ վերջինս իր հերթին նախապատկերվել էր Գողգոթայի խաչով:

Այդ ժամանակից Նրա աշակերտներից շատերը ետ դարձան և այլևս Նրա հետ չէին գնում: Հովհաննես 6:66:

Հովհաննեսի երկրորդ գլխում Սուրբ Հոգին աշակերտների միտքը առաջնորդել էր «հիշելու» այն մարգարեությունը, որը նկարագրում էր Աստծու

նախանձախնդրությունը, և «նախանձախնդիր» բառը նույն բառն է, ինչ «նախանձոտ»-ը թե՛ եբրայերենում, թե՛ հունարենում:

Քանզի Քո տան նախանձախնդրությունը խժոեց ինձ, և Քեզ նախատողների նախատինքները ինձ վրա ընկան: Սաղմոսներ 69:9.

Աստծու նախանձախնդրությունը, որը Նրա խանդն է, ներկայացնում է Աստծու բնավորության այն տարրը, ըստ որի Նա խանդոտ Աստված է, որի խանդը դրսևորվում է Իրեն ատողների վրա մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը: Հովհաննեսի երկրորդ գլխում Սուրբ Հոգին հաստատում էր այն, որ Ուխտի Պատգամաբերի կողմից կատարվող մաքրագործությունը տեղի է ունենում չորրորդ և վերջին սերնդում, թեև միշտ էլ երրորդ սերնդից ոմանք դեռ կանգուն են մնում, երբ վերջին սերնդի բաժակը լցվում է: Այդ սերունդը շնացող իժերի սերունդ է:

Մովսեսը ներկայացնում էր չորրորդ սերունդը, և հենց այդ ժամանակ Մովսեսը քառասունվեց օրվա ընթացքում հրահանգ ստացավ տաճարը կանգնեցնելու վերաբերյալ: Այդ օրերին նա ստացավ օրենքը, որը երկրորդ պատվիրանում ցույց է տալիս, որ Աստծո նախանձախնդրությունը դրսևորվում է երրորդ և չորրորդ սերունդների մեջ:

Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Անշուշտ իմացիր, որ քո սերունդը օտար պիտի լինի մի երկրում, որ իրենը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց, և նրանք պիտի չարչարեն նրանց չորս հարյուր տարի: Եվ այն ազգին ևս, որին պիտի ծառայեն, Ես պիտի դատեմ, և ապա մեծ ունեցվածքով դուրս պիտի գան: Իսկ դու խաղաղությամբ պիտի գնաս քո հայրերի մոտ. պիտի թաղվես բարի ծերության մեջ: Բայց չորրորդ սերնդում նրանք նորից այստեղ պիտի վերադառնան, որովհետև Ամորիացիների անօրենությունը դեռ լիացած չէ»: Ծննդոց 15:13–16.

Հին Իսրայելի վերջին սերնդում կանգնեցվեց քրիստոնեական եկեղեցու տաճարը, որը Պետրոսը կոչեց «հոգևոր տուն»: Այդ պատմության ընթացքում Աստված երկու անգամ հայտնեց Իր նախանձախնդրությունը, երբ Իր եռանդով մաքրեց տաճարը: 1844 թվականին Աստված վեր էր հանել միլլերականների հոգևոր տաճարը, և մեկ անգամ ևս շրջանցել էր նախկին ընտրյալ ժողովրդին: Այդ պատմության մեջ Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծակի եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Նրա հայտնվելը նախապատրաստվել էր Վիլյամ Միլլերի ծառայության միջոցով: Քանի որ բողոքականներն ու միլլերականները մոտենում էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, փորձության ենթարկվեցին երկու դասակարգեր: Բողոքականի փորձությունը հասավ վերջին ժամանակում՝ 1798 թվականին առաջին հրեշտակի գալստյամբ: Այն պատգամից հետո, որը պետք է և՛ «մաքրեր», և՛ «սրբագործեր» Ղևիի որդիներին, 1831 թվականին պաշտոնական ձև ստանալով, բողոքականների փորձությունը սկսվեց, երբ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին առաջին հրեշտակի պատգամը զորացվեց: 1844 թվականի ապրիլի 19-ին բողոքականները ձախողեցին փորձությունը և դարձան Բաբելոնի դուստրերը:

Այնուհետև եկավ երկրորդ հրեշտակը, և այնժամ Միլլերականների հավատքը փորձության ենթարկվեց, և կատարվեց մաքրում ու զտում: Երբ երկրորդ հրեշտակի լուրը զորացվեց Օգոստոսի տասներկուսից տասնյոթը էքզեթերի ճամբարային ժողովում, կատարվեց Միլլերականների փորձությունը՝ իմաստուն և հիմար Միլլերականների բաժանումը:

Իմաստունների և հիմարների միջև տարբերությունը յուզն էր, որը Կեսգիշերյան աղաղակի մարգարեական պատգամն էր: Երբ երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, տաճարը կանգնեցված էր (քառասունվեց տարում): Այդ պահին Ուիստի Պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը:

«Քրիստոսի՝ որպես մեր Քահանայապետի, գալուստը Ամենասուրբ վայրը՝ սրբարանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես կանխասված է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և սա նաև ներկայացված է փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրեց Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքարը, 426:

Այն ժամանակ էր, որ Ուիստի Սուրհանդակը սկսեց Իր գործը՝ մաքրելու և զտելու միլլերական աշակերտներին, որոնք Մաղաքիա մարգարեի երրորդ գլխում նույնացվում են որպես Ղևիի որդիներ:

«Շատերը, որ առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքո ելան ընդառաջ Փեսային, մերժեցին երրորդը՝ վերջին փորձող պատգամը, որ պիտի տրվի աշխարհին, և նման դիրք պիտի ընդունվի, երբ հնչի վերջին կոչը:»

«Այս առակի յուրաքանչյուր մանրամասն բնութագրություն պետք է ուշադիր ուսումնասիրվի: Մենք ներկայացված ենք կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույսերով»: Review and Herald, October 31, 1899.

Երբ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին առաջին հրեշտակի պատգամը զորացվեց, բազում մարդիկ միացան միլլերիտական շարժմանը: Այնուհետև, 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, մի մեծ խումբ թողեց այդ շարժումը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ավանդական տեսակետի համաձայն, մոտ հիստուն հոգի կային, որոնք հավատքով մտան Սրբությունների Սուրբը: Եթե ենթադրենք, որ այն մարդկանց թիվը, որոնք սկզբնապես հետևեցին երրորդ հրեշտակի լույսին, մոտավորապես հիստուն հոգի էր, ապա ի՞նչ է նշանակում, երբ մեզ տեղեկացվում է, որ «շատերը», որոնք ընդունել էին առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները, «մերժեցին երրորդը՝ վերջին փորձության պատգամը»:

Ուիստի Պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը և բացեց երկնքում գտնվող սրբարանի լույսը և երրորդ հրեշտակի պատգամը այն հիստունի համար, ովքեր շարունակեցին ընթանալ դեպի երրորդ հրեշտակի փորձառությունը, սակայն նրանք սկզբում ցրվեցին: Այն ժամանակ նրանց հիասթափությունը առաջին հիասթափությունից ավելի մեծ էր, թեև Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ նրանց

հիասթափությունը այնքան մեծ չէր, որքան խաչից հետո աշակերտներին:

Երկու զուգահեռ պատմություններում էլ Քրիստոս Իր մարգարեական Խոսքը բացեց հիասթափվածների առաջ, և մինչև 1850 թվականը Քույր Ուայթը նշում է, որ իրեն ցույց տրվեց, թե Տերն այն ժամանակ դարձյալ մեկնում էր Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդին հավաքելու համար:

«1850 թ. սեպտեմբերի 23-ին Տերը ինձ ցույց տվեց, որ Նա երկրորդ անգամ մեկնել էր Իր ձեռքը՝ վերագտնելու Իր ժողովրդի մնացորդին, և որ այս հավաքման ժամանակ ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն: Սփռման ժամանակ Իսրայելը զարկվեց և պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակ, Աստված պիտի բժշկի և կապի Իր ժողովրդին: Սփռման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը միայն շատ փոքր ազդեցություն ունեին, շատ քիչ բան էին կատարում կամ՝ գրեթե ոչինչ: Բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված մեկնել է Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ժողովրդին, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը պիտի ունենան իրենց նախատեսված արդյունքը: Բոլորը պետք է միաբան և նախանձախնդիր լինեն այս գործում: Ես տեսա, որ ամոթալի է, երբ որևէ մեկը դիմում է սփռման ժամանակի օրինակներին՝ այժմ մեզ ղեկավարելու համար հավաքման ժամանակ. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ավելին չանի, քան արեց այն ժամանակ, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի: Նույնքան անհրաժեշտ է, որ ճշմարտությունը հրատարակվի թերթի միջոցով, որքան՝ քարոզվի»: Review and Herald, November 1, 1850.

Խաչի մոտ աշակերտները ցրվել էին, և այդ պատմության մեջ, երեք օր անց, Նա սկսեց հավաքել Իր ցրված աշակերտներին: Մոտավորապես 1844 թվականի ավարտից երեք տարի անց էր, որ Քրիստոսը սկսեց հավաքել Իր ցրված հոտը: Այդ պատմության մեջ Նա առաջնորդեց Իր ժողովրդին սկսելու հրատարակչական գործը և հրատարակելու Ամբակումի երկու աղյուսակներից երկրորդը, որը պատրաստվեց 1850 թվականի վերջում, և ապա սկսեց վաճառքի առաջարկվել Review and Herald-ում՝ 1851 թվականի հունվարին:

1843 թվականի աղյուսակը այն պատգամի նյութական ներկայացումն էր, որը մաքրեց տաճարը՝ կանգնեցված լինելով առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների պատմության մեջ: Երրորդ հրեշտակի գալուստով Աստված նախատեսել էր ավարտին հասցնել Իր գործը և Իր ժողովրդին տուն տանել, սակայն նրանք ապստամբեցին, ինչպես հին Իսրայելը, և թե՛ հին, թե՛ ժամանակակից Իսրայելին այնուհետև վիճակվեց թափառել անապատում: Եթե այն աղվենտիստները, որոնք սկզբում ընդունել էին երրորդ հրեշտակի լույսը, հավատքով շարունակեին առաջ գնալ՝ կրելով իրենց պատգամի նյութական ներկայացումը, որը 1850 թվականի աղյուսակն էր, նրանք կարող էին արագացնել Հիսուսի երկրորդ գալուստը և տուն գնալ: Սակայն նրանց վիճակված էր կրկնել Հեսուի և Քաղեբի, ինչպես նաև տասը անհավատարիմ լրտեսների պատմությունը:

«Եթե աղվենտիստները, 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո, ամուր պահած լինեին իրենց հավատքը և միաբան շարունակեին ընթանալ Աստծո բացվող

նախախնամության մեջ՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի լուրը և Սուրբ Հոգու գործությամբ այն հռչակելով աշխարհին, ապա կոտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ, գործը կավարտվեր, և Քրիստոսն արդեն եկած կլիներ՝ Իր ժողովրդին նրանց վարձատրությունը տալու համար: Բայց հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության շրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը ուրացան իրենց հավատը.... Այսպիսով գործը խափանվեց, և աշխարհը մնաց խավարի մեջ: Եթե աղվենտիստների ամբողջ մարմինը միաբանվեր Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի վրա, որքան լայնորեն տարբեր կլիներ մեր պատմությունը»: Evangelism, 695.

Հովհաննես Մկրտիչը և Ուիլյամ Միլլերը պատրաստեցին ճանապարհը, որպեսզի Քրիստոսը հանկարծապես գա և սրբագործի մի ժողովուրդ, որը Սուրբ Հոգու գործությամբ փրկության լուրը պիտի տաներ ամբողջ աշխարհին: Քրիստոսի աշակերտները կատարեցին իրենց հանձնարարությունը, բայց աղվենտիզմի սկիզբը՝ ոչ: 1856 թվականին նրանք ընկել էին Լաոդիկիայի վիճակի մեջ, մերժել էին «յոթ ժամանակների» առաջավոր լույսը, և 1863 թվականին սկսեցին աճող ապստամբության ընթացքը, որը շարունակվելու էր մինչև շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքը: 1863 թվականի ապստամբությունը նախապատկերված էր տասը լրտեսների ապստամբությամբ: Քառասուն տարվա անապատային թափառումների ավարտին հին Իսրայելը կրկին բերվեց նույն փորձության առջև՝ այդպիսով օրինակ հանդիսանալով այն բանի, որ նոր Իսրայելը վերադարձվում է սկզբնական փորձությանը:

Կադեսում տասը լրտեսների ապստամբությունը կրկնվեց Կադեսում քառասուն տարի անց: Տասը լրտեսների այն ապստամբությունը, որ առաջ բերեց անապատում քառասուն տարվա թափառումը, ներկայացնում է 1863 թվականի ապստամբությունը, երբ ժամանակակից Իսրայելը ինքն իր վրա բերեց իր իսկ թափառումը Լաոդիկիայի անապատում: Քառասուն տարվա ավարտին հին Իսրայելը կրկին բերվեց Կադես, դրանով իսկ նույնացնելով, որ այն փորձությունը, որը մաքրեց Միլլերական աղվենտիզմը 1863 թվականի ապստամբության ժամանակ, պիտի կրկնվի, երբ Ուիլյամ Պատգամաբերը կրկին հանկարծ գա Իր տաճարը:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Գաղաադի և Բասանի նվաճման ժամանակ շատեր կային, որոնք հիշում էին այն իրադարձությունները, որոնք գրեթե քառասուն տարի առաջ Կադեսում Իսրայելին դատապարտել էին անապատում երկար թափառելու: Նրանք տեսնում էին, որ լրտեսների տված տեղեկությունը Ավետյաց երկրի մասին շատ առումներով ճիշտ էր: Քաղաքները պարիսպներով էին շրջապատված և շատ մեծ էին, և բնակեցված էին հսկաներով, որոնց համեմատ եբրայեցիները պարզապես թզուկներ էին: Սակայն այժմ նրանք կարող էին տեսնել, որ իրենց հայրերի մահաբեր սխալը եղել էր Աստծու գործությանը չվստահելը: Միայն սա էր խանգարել նրանց անմիջապես մտնելու այն բարի երկիրը:»

«Երբ նրանք առաջին անգամ պատրաստվում էին մտնել Քանան, այդ ձեռնարկը ուղեկցվում էր այժմվա համեմատ շատ ավելի քիչ դժվարությամբ: Աստված Իր

ժողովրդին խոստացել էր, որ եթե նրանք հնազանդվեն Իր ձայնին, Ինքը նրանցից առաջ կգնա և կպատերազմի նրանց համար, և նաև կուղարկի եղջյուրավոր ճանճեր՝ երկրի բնակիչներին դուրս քշելու համար: Ազգերի երկյուղը դեռևս ընդհանրապես չէր արթնացել, և նրանց առաջխաղացմանը հակառակվելու համար քիչ նախապատրաստություն էր արվել: Բայց երբ Տերն այժմ Իսրայելին հրամայեց առաջ գնալ, նրանք պետք է շարժվեին զգոն և հզոր թշնամիների դեմ և պայքարեին մեծ ու լավ մարզված զորքերի դեմ, որոնք պատրաստվում էին դիմադրել նրանց մոտենալուն:»

«Ոգի և Սեհունի դեմ իրենց պայքարում ժողովուրդը բերվեց այն նույն փորձությանը, որի ներքո նրանց հայրերը այնքան ակնառու կերպով ձախողվել էին: Սակայն այժմ փորձությունն անհամեմատ ավելի խիստ էր, քան այն ժամանակ, երբ Աստված պատվիրել էր Իսրայելին առաջ գնալ: Նրանց ճանապարհի դժվարությունները մեծապես աճել էին այն բանից հետո, երբ նրանք հրաժարվել էին առաջ շարժվել, երբ Տիրոջ անունով հրավիրվել էին դա անելու: Այսպես է, որ Աստված դեռևս փորձության է ենթարկում Իր ժողովրդին: Եվ եթե նրանք չեն դիմանում փորձությանը, Նա նրանց կրկին բերում է նույն կետին, և երկրորդ անգամ փորձությունը լինելու է ավելի մոտիկից դիպչող և ավելի ծանր, քան նախորդը: Սա շարունակվում է այնքան ժամանակ, մինչև նրանք տանեն փորձությունը, կամ, եթե դեռևս ապստամբ են մնում, Աստված հեռացնում է Իր լույսը նրանցից և թողնում նրանց խավարի մեջ»: Patriarchs and Prophets, 436, 437.